

WHAT'S IN A NAME

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

KLETSKASSA

Twee keer heb ik het gelezen voordat ik geloofde wat er stond. In de Jumbo in Nederland is een klets-kassa ingesteld. Voor eenzame mensen die graag een praatje willen maken met iemand. Met de caissière of kassier of de... een genderneutraal woord ken ik niet voor dit beroep. Dat de vraag naar zoiets als een doodgewoon praatje bestaat, zegt wel iets over de samenleving. Iedereen leeft in zijn eigen bubbel, heeft vooral haast en het is overduidelijk dat er eenzaam zijn. Ik stond te denken aan die klets-kassa toen ik bij het postagentschap in ons dorp tientallen exemplaren van mijn boek *Kind van de koloniën* kwam afleveren voor verzending naar Nederland, Spanje, Canada en meer landen. Achter mij stond al gauw een vrouw die een brief moest posten en daarachter nog een oude man die een vraag had. Ik wilde ze voor laten gaan, maar dat hoefde niet. Ze wimpelden het af en luisterden naar het gesprek dat ik tijdens het wegen en zegels plakken had met Herminia, de vrouw die leidinggeeft aan het postagentschap. Hoe gaat het met je kinderen? Hoe gaat het met jouw kleinkinderen in Holland? Hoe is het daar met de Covid-regels? Kom je morgen weer met boeken? Uiteindelijk stonden we met

zijn allen te praten over mijn boek. Na ik denk een kwartier zaten de boeken in de grote kratten en nam ik afscheid van iedereen.

Later in de middag was ik in de grote stad voor inkopen bij de Agriloja waar ze van alles verkopen voor land, tuin en dieren. Ja, je kunt er zelfs kippen, hanen, konijnen en vissen kopen. En natuurlijk alles voor het zelf maken van honing, wijn, olijfolie, je kunt het zo gek niet verzinnen of ze hebben het. Ik kocht twee dingen. Voor mij stonden twee mannen in geruite hemden en petten op. Te kletsen met de caissière. Achter mij in de lange rij gingen stemmen op van twee mannen die zich mengden in het gesprek voor mij. De hele rij moest lachen om de grappen die werden gemaakt. Na zo'n tien minuten was ik aan de beurt. Precies hetzelfde gebeurde bij de supermarkt, waar de Braziliaanse caissière alle tijd had voor iedereen. Geen Portugees hoor je klagen als ze moeten wachten. Tenminste, ik heb het nog nooit meegemaakt want zij weten dat alle kassa's hier in Alto Alentejo klets-kassa's zijn.

Vandaag was ik bij de bank. Het duurde inclusief wachten anderhalf uur. Eenmaal aan de beurt duurde alle handelingen op de computer een eeuwigheid omdat het

systeem traag was. De jonge vrouw die mij hielp haalde haar schouders op en lachte achter haar mondkapje. Geen keuze. We maakten een praatje. Buiten groeide de rij wachtenden waar genoeg gespreksstof was te horen aan de levendige conversatie. Ik keek om mij heen en moest glimlachen om deze Portugese mentaliteit van het accepteren wat in het leven verschijnt. Ook de aanwezigheid van bankkantoren zorgt ervoor dat iedereen die dat wil zijn bankzaken door een echt mens kan laten regelen en daarbij elkaar al wachtend kunnen ontmoeten. Net als op de markt. Menselijker wordt het niet.